

BUNA DÜNYA DERLER HEPİSİ GEÇER

Hüseyin KAYA

Anlamsız telaşlar, gereksiz çabalar sanki her geçen gün biraz daha küçültüyor dünyayı ve dünya küçüldükçe sanki daha hızlı, gürültülü dönüyor. Dakikalar hızla ilerliyor, saatler çabucak geçiveriyor, akşamın nasıl olduğunu, sabaha nasıl ulaştığımızı düşünemeyecek bir telaşa dönüşüyor yaşamak. Dünyanın hızına ayak uydurabilmek için git gide hızlanan bir hayatın içinde nefes dahi almadan sürüklenmek kalıyor bizlere. Sabır kelimesinin manalarını önce biz unutuyoruz sonra lügatler daraltıyor. Beklemeyi, nasıl bekleyeceğimizi unutuyoruz usul usul. Ne geçmiş zamanın izi kalıyor kalbimizde ne gelecek zamanın ümidi. Hemen, anında istiyoruz her şeyi. Çabucak büyümek istiyoruz, çabucak sevmek, istediğimizde hemen sevmek... Her şeyimiz hemen olsun istiyoruz. Her şeyi şimdi istiyoruz. Okulumuz bitsin, işimiz olsun, evimiz, ailemiz çocuklarımız olsun istiyoruz. Durmadan konuşuyor, bulanık hayallere emanet ediyoruz kalbimizi. Ardımızda bıraktığımız toza ve dumana bakmadan telaşla ve deliler gibi geçiyoruz bir daha asla geçemeyeceğimiz yollardan, dünya üzerinden. Birbirimize gençlere, küçücük çocuklara hatta bebeklere bulaştırıyoruz aceleciliğimizi. Telaşla ve deliler gibi koşuyoruz bir arpa boyu yolun üzerinde.

Ömrün yalnızca bir günden ibaret olduğunu bile bile unutuyor dilimiz kendisine öğretileni, unutuyor gözlerimiz nasıl göreceğini... Zannediyoruz ki istediğimiz şeylere sahip oldukça mutlu olacağız, huzur bulacak içimiz. Köpükten balonlar gibi kayboluyor sahip olduğumuzu düşündüğümüz her şey ellerimiz arasında. Yenik düşüyor kalbimiz aklımıza. Gökkuşağına aldanyor renklerini kendinden biliyoruz. Sabır ağaçları, ırmakları kuruyor ve çölleşiyor sabrın, tahammülün bulunmadığı yerler. Görmüyoruz sabırla sırasını bekleyen mevsimleri, büyüyen ağaçları, ayaklarımız altında sesi çıkmadan uzanan toprağı.

Hırs atının terkisinde yokluklar ülkesinin rüzgârı savuruyor parmaklarımız arasından. Hep erteliyoruz huzuru, sükûneti ancak azalmıyor artıyor acılarımız, kederimiz. Sabrı, beklemeyi ihmal ettiğimiz kadar sıkıntının, üzüntünün kara sularında ıslanıyor, tarafımızdakileri de ıslatıyoruz. *Keşkeler* düşürüyor yüzümüzü toprağı. Zamanla dost olup sabretmek yerine zamanı rakip bilip onu alt etmeye çalışıyoruz. Oruçlarımız, namazlarımız dahi takvim yapraklarının, akrep ve yelkovanın arasına sıkışıyor. Ne yürünecek yol bitiyor ne aşılacak dağ.

Hâlbuki hırsın ve telaşın değil sabrın üzerine kuruludur dünya. Dün bugün ya da yarın, geçer hepsi.

*Buna dünya derler hepisi geçer
Hangi günü gördün akşam olmamış
(Kul Hüseyin)*

Cümle mevcudat sabrın rahlesinde gördüğünü unutmaz da yalnızca biz unuturuz okuduğumuzu, bildiğimizi. Bu yüzden sabırla sınanırız en çok yeniden hatırlayınca kadar onu.

Ne okul sıralarında teneffüs beklerken, tatil beklerken ne askerlik demlerinde gün sayarken düşer sabır ağacının gölgesi kalbimize. Gecelerin ucunu sabahlara eklediğimiz ilk gençlik yılları, hastalıklar, ayrılıklar, pişmanlıklar hep sabrı hecelemeğe okumaya birer işaret olsa da duymayız görmeyiz dünyanın gürültüsünden, telaşından o işaretleri.

Ne kadar uzağından yürürsek yürüyelim illa sabrın patikasına düşer yolumuz bazen. Penceresiz bir odada yahut ıssız bir adada bekler gibi bağlanır elimiz kolumuz. Gökler üstümüze düşer, yer sarsılır ayaklarımız altında. Her şey durur, sırasını bekler ve o esnada sabrın kurşundan yükü biner omuzlarımıza. Bu yüke dayandıkça huzurlu bir hüzne dönüşür bekleyiş. Boş aynalarda seyrederek yüzümüzü. Bir rüzgâr dünyanın, bütün çarelerin ötesine atar bırakır ruhumuzu. Renkleri silinir dünyanın. Tahammül denizinin ortasında sükûnetin durgun sularında kalbimize bir dokunur ve kalbimizin sesini duymaya başlarız birden.

Orada Eyyüp peygamberin çiçeğe duran yaralarını, Yusuf aleyhisselamın sabırdan bir cennete dönüşen yüzünün aydınlığını, Hazret-i Yakub'un *külbe-i ahzâmını* seyrederek uzaktan uzağı.

Ateşler gül bahçesine döner ayaklarımız altında, kalbimizden damlayan kan, gül yaprağına...

*Kişi sabır ile bulur kemali
Sabretmeyen maksudunu bulamaz
(Âşık Veysel)*

Fırtınalı dünya denizinde en durgun liman, en sağlam kaledir sabrın kalesi. O kaleden çıktığımızda başlar sıkıntılar, o limandan uzaklaştığımızda kuşatır etrafımızı fırtınalar. O kıyıda bir anlığına ayrılan Züleyha bir ömür pişmanlıklar vadisinde dolaşır. Sabırsızlanan gonca dalında, kelebek kozasında kuruyup kalır. Yalnızca sabrın kalesinde yazılır hakiki şiir. Sabırla taşınmayan elmaslar cam kırıklarına döner, sabırla çekilmeyen sevdalar karanlık zindanlara... Sabırsızlık yüzünden kurur kalbimizde umudun, cennetin fidanları.

Sabırdır bütün suları durultan, karanlığı aydınlığa, kışı bahara taşıyan.

Gökler sabırla durur yerinde, dağlar sabırla tahammül eder başındaki dumana, bağrındaki yaraya. Dereler sabırla ulaşır ırmaklara, ırmaklar sabırla uzar sonsuza, okyanuslara.

Günler, saatler sabrı telkin eden bir tespih taneleri gibi dizilmiştir peş peşe lakin biz yine de saymadan tüketir, geride bırakırız cümlesini.

Tomurcuk sabırla güle döner, bülbülün cümle şarkısı sabır üzerinedir. Çiçekler sabırla tohuma durur ve tohumlar sabırla bekler toprak altında tekrar yeşereceği vakti ki aslında sabrın kendisi dahi bir tohumdur ruhu yeşerten. Kuşlar sabırla öğrenir uçmayı, örümcekler sabırla örer ağını. Sabırla leyl ü nehar tüketir ömrünü sahalarda Mecnun ve Leylâ'nın tıpkı kapısından geçtiği gibi Leyla'dan da sabırla geçer. Ferhat'ın dağlara vurduğu kazma demirden değil sabırdandır. Sevdanın bütün yükü vuslata olan umutla, inançla yani sabırla omuzlanır ancak.

Sabrın esasını eline almayan ne hayat çölünde yol alabilir ne sevda çölünde.

*'ve sabır
olmasaydı
yeryüzünde
birgün
kalmabilir miydi?'
(İlhami Çiçek)*

Durup yalnızca beklemek değildir elbette, umudun ve inancın kardeşidir sabır. Konuşarak değil susarak mevsimleri eskitmenin adıdır sabır, kırk yıl eşliğinde ışığın. Kırk yıl eğri odundan uzak tutmaktır gözünü, elini.

Barışın, savaşın ve direnişin en büyüğüdür sabır, sabredenlerle erir zalimin zulmü. Sabırla kazanılmayan zaferler aslında aldaniştir ve sabreden zahirde kaybetse de aslında kazanmıştır.

Dostluklar sabırla mayalanır ve yeşerir, düşmanlıklara sabırla tahammül edilir. Bir simyadır sabır onunla değişir kıymetlenir hayatlar.

Sabır ilacıdır dünyanın, bütün yaralarımıza iyi gelen bir merhem, bütün sızılarımızı dindiren bir ağrıkesicidir ve bu yüzden acıdır, acıtır çoğu zaman içimizi.

Dipsiz kuyuların başında eğlendiği de olur kervanımızın, engin denizlerin kıyılarında da. Karanlık ormanlarda çaresizliğin ortasında kaldığımız da olur ıssız patikalarda kaybolduğumuz da. Bazen sabahlar bin yıl uzağına düşer bazen baharlar kırk yıl sonramıza. Umutlar yıldızlar kadar uzak kaldığında bizden ve ışığını yitirdiğinde, dünya bütün verdiklerini geri istediğinde; her şeyi unutan, hiçbir şeyi kalmayan kalbimizden avucumuza dökülen umut, cennete açılan penceredir sabır.